08/08/2020

Архиепископ Макарије из Јерусалимске патријаршије: Не дајте светиње, то нису само објекти – то је вера

Његово високопреосвештенство Архиепископ катарски г. Макарије из Јерусалимске патријаршије казао је за августовски двоброј "Православља" да Црква у Црној Гори пролази кроз голготу, али после голготе и распећа долази васкрсење и да Катар и Јерусалим шаљу своје молитве за одбрану светиња. Са Високопреосвећеним владиком разговор је водио катихета Бранислав Илић.

- **Црква Божија у Црној Гори суочена је са великим искушењима. Прилика је да нам кажете да ли пратите дешавања у овом канонском делу Српске Православне Цркве?**

Свакако пратим и сва дешавања и читам све изјаве, пошто сам са Црном Гором посебно повезан, не само са Митрополитом, био сам његов ђакон док је био епископ банатски, него и са више епископа и свештеника са којима сам генерација. Моја прва посета Црној Гори била је за време монашења Епископа Јоаникија, када сам као ђакон панчевачки са великом радошћу пратио тадашњег владику банатског Амфилохијем. Авионом смо путовали до Подгорице, ноћу смо ишли 30. октобра у манастир Ћелију Пиперску на монашење Владике Јоаникија. Онда сам пратио Владику Амфилохија и до Цетиња код тадашњег Митрополита црногорског Данила. Сећам се, био је већ

стар и испред мене је тада рекао Епископу Амфилохију: *Ајде, да ти дођеш у Црну Гору, овде си потребан. Ти ћеш ме наследити*. И ето промислом Божијим наследио га је и тада је кренуо један процват, велика промена. У то време, за време Митрополита Данила, имао сам прилику и да служим као ђакон у Саборној цркви у Никшићу, на рукоположењу оца Радомира Никчевића. Сећам се у каквом је стању била црква, и као зграда, и као народ, и као свештенство. Био је тада игуман острошки Серафим и неки монах који је у Морачи, можда, и рекли су ми тада да је у целој Црној Гори било мање од тридесет свештеника. У Ћелији Пиперској, где сам имао прилику да идем више пута, упознао сам покојног оца Лазара и сестринство које је кренуло тада… И хвала Богу. после 30 година смо сведоци процвата и промена које су се десиле, сада има толико манастира, толико цркава, толико народа. Вратио се народ, и хвала Богу сад су највећи и најврући верујући људи. Хвала Богу, радујем се и пратим тај живот, процват у Црној Гори.

Имао сам и прилику, позван од Владике Јоаникија, поводом 800 година манастира да 4. августа 2014. године у Беранама служим као млад епископ. Био сам и у пратњи нашег Патријарха јерусалимског Теофила у посети на освећењу Храма Светога Јована Владимира у Бару. А пре тога сам исто био у пратњи са нашим Патријархом Теофилом у Нишу на јубиларној служби октобра 2013. године. Тада је наш Патријарх јерусалимски морао да се врати хитно у Јерусалим, а ја сам био изасланик Јерусалимске патријаршије на освећењу Храма Васкрсења у Подгорици. Био сам позван од Митрополита Амфилохија и годину дана после освећења храма на дан Светога Јована Владимира, да учествујем у литији у Бару 3. јуна 2017. године, а онда сутрадан на дан Свете Педесетнице да служим са Митрополитом у манастиру Стањевићи код Будве и после учествујем на бденију а сутрадан на Духове да служим у манастиру Свете Тројице у Старом граду у Будви, затим и у манастиру Режевићи код Будве. Тамо сам служио Литургију, а литију предводио у Будви. Тада, као и сваки пут приликом моје посете Црној Гори, говорио сам за Радио *Светигору* и више пута изразио подршку Српској Православној Цркви у Црној Гори, канонској православној цркви, која је призната од свих познатих православних цркава као Митрополија црногорско-приморска Српске патријаршије.

И у овим тешким временима наш Патријарх је послао писмо подршке Цркви у Црној Гори, чак сам требао лично да по захтеву Митрополита Амфилохија учествујем у литијама. Међутим, због ове ситуације није могло да се путује и тако, нажалост, нисам био у могућности да будем тамо са народом који сведочи истину, који живи живу Цркву, који хоће живу и слободну Цркву, и да

буде, као и увек, под окриљем своје мајке Цркве – Српске Православне Цркве. Гледао сам готово све литије, као и литију на дан Светог Василија Острошког. Пратио сам на Јутјубу све што се након те литије дешавало, разговор са полицијом, као и подршку коју је народ пружао владици и свештенству. Био сам тако поносан на Владику Јоаникија, на свештенике, које лично познајем, на оца Драгана, оца Василија и друге које знам још из времена студија. Све сам пратио, како су храбро и лепо подржавали Владику и били са њим у затвору, како су изашли, како су били дочекани. Заиста је једно чудо Божије како ови људи изражавају подршку, љубав према својој Цркви и својим светињама. То је један пример за све нас и све нас охрабрује, пошто и ми живимо у тешким околиностима, и у самом центру Јерусалима, али и све епархије под јурисдикцијом Јерусалимске цркве. Али хвала Богу, ми знамо ако смо мученичка Црква, значи да смо и гоњени и да смо на правом путу, на православном путу и хвала Богу на томе.

- **Драги Владико, видите ли брзо превазилажење овог незапамћеног гоњења епископа, свештенства, монаштва, верног народа четири епархије Српске Православне Цркве у Црној Гори?**

Мени је тако жао тог народа, али истовремено сам био јако поносан када сам их гледао све ово време, као и на дан Светога Василија Острошког, да ходају километрима и да певају, да излазе и кад је време кише, када је време снега, када је било ветра.. ништа није могло да их заустави. Подршку су добили и од других сестринских цркава, укључујући и нашу Патријаршију. Мислим да се све православне цркве широм света моле за њих, јер знају да се они боре за своја права. Српска Православна Црква у Другом светском рату имала је таква искушења, хапшење епископа, гоњење хришћанства и још горе. Не дај Боже да се вратимо ни у искушења Другог светског рата, ни у ова из братоубилачког рата, који је и грађански рат, рат који је био за време мојих студија. Не дај Боже, да буде тако нешто и у Црној Гори. Надам се да ће власт да види правду и да ће и они да подрже свој народ. Није на корист ово што се дешава и ова подела. Потребно је да равноправно сви живе у слози и поштовању људских права. Они који су на власти и не познају Свето јеванђеље, не знају хришћанску правду и јеванђелску истину, треба бар да поштују људска права која се поштују широм света. И дај Боже да се то заврши, али заиста, нема злога без доброга. И хвала Богу, то је била прилика да се оснажи вера и љубав народа према Цркви и према својим епископима и свештенству.

Ето, молимо се и ја и моја сабраћа који живе у Јерусалиму. А ја овде у Катару са мојом паством од које је велики део из Србије, славимо и све српске

светитеље.

- **Да ли би сте нешто поручили епископима, свештенству, монаштву и верном народу Божијем у Црној Гори?**

Да не дају светиње. Светиње нису само објекти, то је и вера, то је и црквени живот, и то је најдрагоценије што имамо у овом свету. Ми смо и овако протерани и знамо да смо пролазни у овом свету. И ова ситуација коју видимо сада од овога тзв. вируса корона, то су циљеви новог поретка, као и ово што се дешава у Црној Гори. Зато будимо заједно у молитви. И да се охрабримо једни од других и да наставимо путем наше Голготе. Знамо после Голготе и распећа, долази васкрсење. Без крста и васкрсења нема спасења. Зато држите се, ја лично и свештенство овде, и моја сабраћа у Јерусалиму молимо се за вас. И ако Бог дâ прилику да се отворе путеви да будем у Светом граду, ја ћу служити и помолити се тамо посебно за народ који страда и који је гоњен у Црној Гори и ширем православљу.

- **Ваше Високопреосвештенство на самом крају нашег разговора која би била Ваша порука читаоцима *Православља* – новина Српске Патријаршије?**

Православље сам пратио и читао за време свог боравка у Србији, чак сам био учесник, имао сам један скромни чланак тада објављен из Старога завета, неки скромни рад 1992. године. Радост Васкрсења да буде увек у нашим срцима, увек да се будемо у слози и уз Цркву, у заједници са Црквом. Народ са свештенством, то је читава Црква. Искушења је било и раније, има их данас, а биће их и у будућности. Без искушења, нема спасења. Хоћу још да читаоцима који ме познају изразим своју љубав и захвалност за боравак и гостопримство које сам доживео за време студија и да кажем да је део мог срца остао са српским народом и биће заувек.

Ми се молимо за Вас, а и Ви се молите и за нас и за нашу братију који су Чувари гроба Господњег, а и за наш народ страдални на целом Блиском истоку који сведочи веру Исуса Христа преко тешкоћа и искушења које је доживео кроз векове, а и данас. Хвала Богу Црква је ту, и Црква је тамо, Црква је свуда у свету и то нас повезује, то нас радује, и то нас спасава. Хвала Богу на овом разговори, и благодарност Вама брате Бранисаве, за стрпљење.

Цио разговор са Архиепископом катарским г. Макаријем можете прочитати на линку: http://www.pravoslavlje.spc.rs/pdf/286.pdf

---

— mitropolija.com